

ANANT AL MEU ORIGEN

INÉS VALLVÉ

“La mare de Déu”, van ser les primeres paraules que vaig aprendre en català. Deuria de tenir només sis anys quan vaig venir a Barcelona de visita i em vaig fer la típica foto a Plaça Catalunya amb els coloms. Vaig fer la foto i vaig tornar cap a Madrid. Aleshores ningú sabia que jo vindria a viure a Barcelona quan fos més gran.

La raó?

Bé, podria donar moltes explicacions de per què vaig decidir traslladar-me a Barcelona com que volia fer un canvi en la meva vida, conèixer un altre lloc per viure, etc, etc, etc però per fer això hi ha moltíssims llocs al món per fer-ho. Doncs, per què Barcelona?, es pregunta molta gent, sabent que es estrany que una noia de Madrid vingui a Barcelona i que no sigui per feina...

Doncs bé, la veritat es que sóc mig catalana. Em dic Inés Vallvé Fritschi, i si, el cognom “Vallvé” es català, de Tarragona, i “Fritschi” és alemany, de Suïssa. Es a dir que el meu pare era català i tota la meva família paterna també. Però lamentablement el meu pare va morir quan jo no tenia ni tres anys d’edat. Per això no vaig tenir la oportunitat d’aprendre des de petita aquesta llengua que ara m’he posat a aprendre en honor a les meves arrels. En certa manera vaig decidir venir a Barcelona per conèixer i assaborir d’on vinc i potser així saber a on vaig.

Quan vaig arribar als 24 anys, estava enamorada de la ciutat, del casc antic, de la bona decoració que tenen les botigues i del bon menjar. Vaig inscriure'm a classes de català i allà vaig trobar-me amb gent molt maca amb la qual vaig anar fent camí per aquest tram de la meua vida. També tenia una bona amiga que coneixia de l'Erasmus i que m'ha donat molt de suport en els mals moments.

Tornant al inici, dir que el primer mig any à Barcelona va ser fabulós. Vaig començar un postgrau molt interessant on vaig trobar gent molt maca. També vaig dedicar temps per trobar-me amb els meus avantpassats de manera indirecte.

Com?

Em sembla molt curiós com pot funcionar la vida. Vull dir... Joestic aprenent català i habent nascut a Madrid, no em sento gaire catalana, però resulta que la meua família si va ser molt catalana. Tant que encara que van morir, segueixen presents per Catalunya. Per exemple el meu besavi va ser metge i escriptor, i té uns jardinets amb el seu nom a Barcelona; es diuen "Els Jardins del Doctor Roig i Raventós". Vaig anar-hi, de la mateixa manera que vaig anar a Sitges per visitar el Museo Maricel, on están exposats alguns quadres del seu pare, el meu rebesavi, Joan Roig i Soler. Va ser una visita molt entranyable, passejant per la costa, escoltant les onades de fons mentre veia els quadres del meu avantpassat. Va ser una visita que em va deixar una sensació estranya, com una barreja entre romàntica i melancòlica, propera i llunyana de cara als meus familiars ara absents. És com que jo vaig venir per visitar-les i em vaig trobar amb un bonic llegat.

També me'n recordo de una vegada que vaig anar a Tossa de Mar a l'estiu amb una amiga. Després banyar-nos i menjar, vam passejar pel poble fins que ens vam trobar amb una plaçoleta preciosa. Em vaig quedar aturada, fascinada amb la bellesa fins que seguint la meva intuïció, vaig aixecar el cap i vaig veure el nom de la plaça, anomenada al meu rebesavi, Joan Roig i Soler. Va ser una sensació molt rara per mi. Que hi hagi llocs a Catalunya amb noms dels meus avantpassats, sense sentir-me jo realment connectada amb aquesta cultura i llengua...

No poques vegades he pensat què hauria estat de mi si jo hagués nascut aquí. La mare de Déu, que paradoxal tot!

Però si pogués demanar un desig, m'encantaria mantenir una conversa amb tots ells, asseguts en una taula, menjant escalivada amb pa amb tomàquet i parlant, per que no, en català, sobre ells, sobre aquestes terres, sobre mi...

També va ser tot un món descobrir que els meus pares també van viure a Barcelona durant un any i que la meva mare tenia just la mateixa edat que tinc jo ara, tornant a trepitjar aquestes terres. Vaig agafar la bici i vaig anar al carrer Numància número 70, on va ser que van viure ells abans de traslladar-se definitivament a Madrid.

I així va transcórrer el meu primer mig any. Després de tanta aventura, em volia quedar més temps a Barcelona i vaig decidir estudiar un Màster d'Arteràpia a la Universitat de Girona per tenir una excusa per quedar-me..

He de dir que el segon any no va ser tot meravellós i que em vaig trobar amb molta gent que em feia comentaris desagradables deient-me “Ah, ets de Madrid, oh, la meva ciutat preferida de l’estranger” quan el que jo volia era integrar-me. És veritat que ara mateix estem en una situació del país delicada i es nota al ambient. Tot i així estic molt contenta de haber prè la decisió de venir a Barcelona, de conèixer la cultura, la llengua, la gent, la platja, la muntanya, i d’apropar-me al meu origen...

No m’estranya que tants turistes vulguin venir, però penso que cal fer alguna cosa, ja que les Rambles s’han tornat intransitables i al meu parer s’està venent la ciutat al turisme.

No obstant això, penso que viatjar és sempre enriquidor, i que conèixer diferents llengües és preciós, ja que sempre aprens curiositats i formes d’expressió diferents que en la teva llengua. Jo personalment parlo castellà com a llengua materna (encara que paradoxalment la llengua de la meva mare sigui l’alemany). Vaig aprendre l’alemany de petita, després va venir l’anglès, el francès, i ara el català. I després ... Déu dirà ... Però el que tinc clar és que tot coneixement és bo, igual que ho són les barreges, i si no, mireu-me a mi!